

ת"פ 20918/09/13 - מדינת ישראל נגד יאיר שושני

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 20918-09-13 מדינת ישראל נ' שושני
תיק חיצוני: 312414/2012

בפני	כבוד השופטת - נשיאה עינת רון
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשם	יאיר שושני

החלטה

נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של הפרעה לשוטר, תקיפת שוטר, שימוש בכח כדי למנוע מעצר, תקיפה הגורמת חבלה של ממש ותקיפת עובד ציבור.

מדובר באירוע שהתרחש על פי נטען ביום 22/7/12 בקניון ברחובות.

על פי הנטען בכתב האישום, התקרב הנאשם לדוכני קוסמטיקה המעניקים טיפולי פדיקור ומניקור וגידף את העובדות במקום ואת הלקוחות בכינוי גנאי.

הנאשם סרב להנחיית האחראי על מערך האבטחה לעזוב את המקום וגידף אדם נוסף בביטויים עולבים.

כאשר פנה הנאשם אל מגרש החניה של הקניון ושם נתבקש על ידי שוטר להזדהות באמצעות תעודת זהות, סרב לעשות כן ואף דחף את השוטר. כמו כן דחף את האחראי על מערך האבטחה. משניסה השוטר לעצור את הנאשם, התנגד הנאשם למעצרו תוך שהשתולל, בעט ברגליו והניף את ידיו. האחראי על הביטחון ואדם נוסף ניסו לסייע לשוטר, אלא שהנאשם נשך אותו אדם בצווארו ושרט את פניו.

כתוצאה מכך, נגרמו לאותו אדם מספר פצעים בצוואר ובכתף.

עם פתיחת ההליך בעניינו של הנאשם נתבקשה בדיקתו על ידי פסיכיאטר.

חוות הדעת שניתנה מטעם הפסיכיאטרית המחוזית קבעה כי הנאשם כשיר לעמוד לדין וכי לענין מצבו הנפשי בעת האירוע ואחריותו הפלילית, המסקנה היא שהנאשם לא היה במצב פסיכוטי בעת ביצוע העבירות, לא סבל ממחלת נפש במובנה המשפטי וידע להבדיל בין טוב ורע ומותר ואסור והיה אחראי למעשיו.

ב"כ הנאשם ביקש לחקור את הפסיכיאטריות שהיו חתומות על חוות דעת זו וכן להביא חוות דעת מומחה מטעם ההגנה.

ד"ר שוצמן אגתה, רופאה פסיכיאטרית מומחית, הסבירה כי היא בדקה את הנאשם יחד עם ד"ר לבן, הפסיכיאטרית המחוזית ולאחר מכן נערכה חוות הדעת בעניינו של הנאשם עליה חתומות שתיהן.

היא הבהירה כי המסמכים שעמדו בפניה, טרם מתן חוות הדעת ובעת הבדיקה היו ממצאי בדיקה פסיכיאטרית שנערכה לנאשם בסמוך למועד ביצוע העבירה ביום 22/7/12, שזו בדיקה שנערכה ביום העבירה בחדר המיון ובה נמצא כי הנאשם לא היה שרוי במצב פסיכוטי, דהיינו, מצב בו אדם סובל מהזיות או מדלזיות - מחשבות שווא, ולא היה במצב של מחלת נפש. היא הבהירה כי הגם שהנאשם סובל מסכיזופרניה, הרי שעל פי ממצאי אותה בדיקה ביום האירוע לא היה שרוי במצב פסיכוטי.

היא הוסיפה כי נעזרה במסמך נוסף - הודעתו של הנאשם מיום האירוע 22/7/12, וגם ממנה למדה כי הנאשם לא היה שרוי במצב פסיכוטי, כיון שהסביר את השתלשלות האירועים והשיב תשובות קוהרנטיות ומסודרות.

ד"ר שוצמן הסבירה כי על מנת שאדם יימצא כלא אחראי למעשיו צריכים להתקיים שני קריטריונים: האחד - קיומה של מחלת נפש במובנה המשפטי - מצב פסיכוטי, דהיינו כי הוא סובל מהזיות או מחשבות שווא והקריטריון השני - כי המעשים הם פועל יוצא של המצב הפסיכוטי.

ד"ר שוצמן ציינה כי הגם שהנאשם סובל מסכיזופרניה, אין בכך כדי לקבוע כי הוא אינו אחראי למעשיו. ישנן החמרות והפוגות במצבו הנפשי של אדם ומצב נפשי הוא דינמי ויכול להשתנות בפרקי זמן של ימים, אבל לא בפרקי זמן של שעות. אם מצב נפשי משתנה תוך שעות, הרי זה בעקבות חומרים פסיכו אקטיביים ולא בעקבות מהלך של המחלה.

ד"ר שוצמן הופנתה אל מסמך שנכתב על ידי עו"ס אלכסנדרה פנצבסקי מקהילת בית כנרת, מיום 10/2/14 וממנו עולה כי בשנת 2012 עבד הנאשם בקהילה שיקומית ברחובות, כאשר תחילה היה תפקודו מצוין ולאחר מספר חודשים חלה ירידה בתפקודו, ונשאלה על ידי התובעת האם עולה מכך שחלה ירידה בתפקודו וככל הנראה בתקופה בה בוצעו העבירות כדי להשפיע על כשירות ואחריותו.

ד"ר שוצמן הסבירה כי מדובר בירידה בתפקוד ולא במצב פסיכוטי. היא הבהירה כי עד למועד ביצוע העבירות נהג הנאשם להגיע למקום עבודתו, לבצע עבודה, לשוחח עם אנשים, ואף אם מדובר בירידה תפקודית, אין המדובר במצב פסיכוטי. היא הדגישה כי אין במסמך זה כדי לשנות מחוות דעתה ועל כל פנים, כך הבהירה, הרי שמסמך זה היה בפניה בטרם נתנה את חוות דעתה.

ד"ר שוצמן ערה לכך שבפניה מסר הנאשם גירסה אחרת למעשים, ממנה יכולה לעלות מסקנה כי היה במצב פסיכוטי בעת ביצועם, ברם היא הבהירה כי גירסה זו נמסרה לאחר שידע כי הוגש נגדו כתב אישום ולאחר

שנפגש עם עורך דין ולאחר חלוף זמן ומדובר בגירסה בה ניסה להתאים את מצבו לגירסה. עוד הדגישה כי גם לגירסתו זו כי הוא מקבל מסרים להילחם עם נשים באשר לחוסר צניעות, אין לכך קשר לביצוע עבירות שיוחסו לו, כגון תקיפת שוטר ואזרח ועל כן אין כל קשר סיבתי בין המצב אותו תאר לביצוע העבירות.

ד"ר שוצמן ציינה כי היא מכירה את חוות הדעת מטעם ההגנה של ד"ר צודיקר והפנתה את תשומת הלב לכך כי אף הוא לא קבע כי מדובר במצב פסיכוטי.

עוד הוסיפה ד"ר שוצמן וציינה כי היו בפני המסמכים מאשפוז קודם של הנאשם והגם שדובר בהם על סכיזופרניה, לא דובר על מצב פסיכוטי.

ד"ר שוצמן הסבירה כי מקום שדובר בו על שיפוט חלקי ותובנה מינימלית, אין הכוונה בהכרח למצב פסיכוטי והעדר יכולת לבחור ולשלוט במעשים כדרישת החוק, על מנת לפטור מאחריות. בחקירה הנגדית הפנה ב"כ הנאשם את ד"ר שוצמן לכך שבהודעתו שבמשטרה הכחיש הנאשם את מחלתו הנפשית, היא השיבה אי אם היו לו את הכוחות הכחיש ולהסתיר את המחלה מסתבר כי הוא ידע היכן הוא נמצא וכי היתה תובנה למחלה וידע כי יש להסתירה.

עוד הטיח ב"כ הנאשם בעדה כי הנה במסמך של העו"ס הנזכר לעיל היא הזכירה בצד הירידה בתפקוד גם את העובדה כי הנאשם הגדיר עצמו כ"משיח". ד"ר שוצמן הבהירה כי אין לכך כל קשר עם העבירות של תקיפת ושוטר ואזרח ועל כן אין בכך כדי להשפיע על אחריותו של הנאשם לעבירות ושבה חזרה כי אין במסמך זה לשנות את חוות דעתה כיוון שהוא היה בפניה. ד"ר שוצמן נחקרה ארוכות אודות המסמך מחדר המיון ואישרה כי הנאשם נבדק אותה עת על ידי מתמחה, אך הבהירה כי כך נעשות מרבית הבדיקות בחדר המיון וכי יש לסמוך עליהן.

העדה שבה והדגישה כי לא הסתמכה אך על בדיקתו של הנאשם בחדר המיון בלבד, אלא גם על הודעתו שבמשטרה. משנשאלה על ידי ב"כ הנאשם האם יתכן כי מאז הבדיקה ועד ההודעה השתפר מצבו של הנאשם, השיבה כי בפרק זמן כה קצר הדבר אינו יתכן מבחינת מחלת נפש אלא בהשפעת חומרים פסיכואקטיביים כפי שהסבירה לעיל, ומצב פסיכוטי אינו עובד תוך מספר שעות.

ד"ר מרינה לבן, היא הפסיכיאטרית המחוזית וחתומה אף היא על חוות הדעת בעניינו של הנאשם.

אף עדה זו הבהירה כי חוות הדעת התבססה על סיכומי מחלה קודמים, בדיקתו של הנאשם ביום ביצוע המעשים, הודעתו במשטרה, והתרשמות ממנו בעת הבדיקה, כמו גם מסמכים נוספים שהתקבלו בענין בדיקות קודמות ומסמך שהתקבל מהוסטל.

ד"ר לבן הבהירה כי ממסמך בדיקתו של הנאשם בחדר המיון ביום האירוע אין עולה כי הנאשם נמצא במצב פסיכוטי, ולא נמצאו תכנים פסיכויטיים. גם הודעתו במשטרה מאורגנת וקוהרנטית וניתן להסיק ממנה שהוא הבין את טיב המעשים.

גם ד"ר לבן לא התרשמה משינוי הגרסאות של הנאשם באשר להתרחשויות ביום האירוע ואין בכך לדעתה כדי להצביע על העדר אחריות. היא הבהירה כי אנשים משנים גרסאותיהם, בשל טעמים שונים והדגישה כי הנאשם לא היה שרוי במצב פסיכוטי ולא חולה נפש במובנה המשפטי של מחלת נפש.

גם ד"ר לבן ציינה כי הגם שהנאשם נבדק בחדר מיון על ידי מתמחה, הרי שהדבר נעשה לאחר התייעצות עם רופא בכיר ואין בכך כדי לפגום באיכות הבדיקה. היא ציינה כי המסקנות אינן מתבססות על בדיקה זו בלבד, אלא גם על הודעת הנאשם ועל בדיקתו שלו עצמו, כמו גם על מסמכים נוספים שהיו בפניה.

משהטיח בה בכ" הנאשם כי הנאשם הכחיש את מחלתו במספר הזדמנויות השיבה ד"ר לבן כי אין בכך כדי ללמד על מצב פסיכוטי, והבהירה כי חולים רבים מבקשים להסתיר את מחלתם על מנת שלא להתאשפז או לקבל טיפול רפואי. היא התייחסה להכחשת המחלה במהלך חקירתו והדגישה כי לו היה אותה עת במצב פסיכוטי היתן מצפה לראות תגובות לא קוהרנטיות, התנהגות בלתי מאורגנת ומתן תשובות המעלות חשד לקיום הפרעות בחשיבה ולא כך היה.

כאמור לעיל מטעמה של ההגנה הוגשה חוות דעתו של ד"ר משה צודיקר.

המסמכים שעמדו בבסיס חוות דעתו היו כל המסמכים הרפואיים שעמדו לרשות הפסיכיאטרית המחוזית וכלל חומר החקירה בתיק החקירה, כמו גם מסמכים סוציאליים.

בפרק הדין והסיכום לחוות הדעת ציין ד"ר צודיקר יכה נאם שסובל ממחלת הסכיזופרניה, ומטופל בטיפול תרופתי. הוא מוכר למערך הפסיכיאטרי האשפוזי החל משנת 2007 וסוקר את הרקע הרפואי והאשפוזי שלו.

לענין מצבו ביום האירוע, כך כתב ד"ר צודיקר, אמנם קיימת בדיקה מיום 22/7/12 בה לא נמצאה החמרה פסיכוטית, אך כפי שהוזכר בגוף חוות הדעת היה נתון תחת מחשבות שווא של רדיפה וגדלות והתנהגות לא מאורגנת המתאימה להתנהגות פסיכוטית. על כן, כך קבע, קיים ספק לענין מצבו הנפשי בעת האירוע.

בהסתמך על עברו הפסיכיאטרי עת ביצוע העבירות, מדובר באדם הסובל מתהליך סכיזופרני, שלא נענה לטיפול תרופתי, קיימת סבירות גבוהה כי בעת ביצוע העבירות התנהגותו ושיפוטו היו לקויים וניתן לומר בסבירות גבוהה כי בעת האירוע פעל מתוך תכנים פסיכויטיים מהם סבל, קרי מחשבות גדלות ומשיחיות.

ד"ר צודיקר ציין כי בעת בדיקתו שלו את הנאשם לא התגלו סימנים פסיכויטיים וכי הוא מבין את האישום נגדו.

בבית המשפט הפנה ולדבריו לאחר מכן חל ההחמרה שהביא הסוף דבר לאשפוזו. הון אציין כי במצבו של הנאשם שחלו עליות וירידות. ד"ר צודיקר ציין כי עם כל הכבוד לקולגות לו הרי שהוא מסתייג ממסקנות הבדיקה שנערכה לנאשם ביום 22/7/12 וכן מחוות דעתה של הפסיכיאטרית המחוזית, והוא אף אינו מפרש כמוה וכמו ד"ר שוצמן את הודעתו של הנאשם במשטרה.

לשאלת התובעת ולאחר הרצאה ארוכה של הדברים, הסכים ד"ר צודיקר כי אכן שני המבחנים העומדים

לבחינה בענייננו הם האם הנאשם סובל מחלת נפש והאם יש קשר ישיר בין הסימפטומים של מחלת הנאשם לביצוע העבירות. לשאלה האם כל מי שסובל ממצב פסיכוטי פעיל ימצא כלא אחראי למעשיו השיב כי לא כך אמר וכי עליו אכן להוכיח קשר סיבתי.

ב"כ התביעה הטיחה בד"ר צודיקר בי הנה בחוות דעתו ציטט דברים מתוך אשפוז מאוחר של הנאשם משנת 2012, לאחר האירוע וממנו למד על מסקנותיו, בעוד שלא מנה מסמך מאשפוז זה בין המסמכים שעמדו לרשותו ושאותם פרט ברישא לחוות דעתו, וכי במסמכים שקדמו לאירוע, לא נזכרו דברים אלה שאמר הנאשם.

ד"ר צודיקר הסכים כי היה עליו לפרט מסמך זה כמו את האחרים וציין כי אכן תיק זה אינו ברשותו. הוא התבקש להראות מהיכן ציטט את שהביא מחוות דעתו ולפיה בסמוך לאירוע, ביולי 2012 הרגיש הנאשם כי עוקבים אחריו, שמע קולות ודיבר איתם על שליחותו לטפל בבנות ישראל. ד"ר צודיקר השיב כי ציטט מתוך תיק רפואי שלם של מסמכים רפואיים, אך לא ידע להראות את המסמך המבוקש וציין כי יתכן וציטט מציטטות של רופאים.

משהטיחה בו ב"כ התביעה כי ביום האירוע משנבדק הנאשם הוא לא העלה כלל טענות כאלה,

הביא ד"ר צודיקר ציטוט דומה מדבריה של העו"ס, ולאחר שהתובעת המשיכה להקשות עליו, אישר כי אכן מדובר בעו"ס ולא בדברי רופאים.

עוד אישר ד"ר צודיקר לשאלות התובעת כי למרות כל דבריו אלה, הרי שבכל הבדיקות שעבר הנאשם ביום האירוע ואף לאחר מכן, כשמצבו הוחמר, איש לא חשב כי צריך לאשפזו באשפוז כפוי. הוא הסביר כי הכל חוששים מאוד מליטול חירותו של אדם.

משנתבקש להסביר הכיצד למד שבעת האירוע סבל הנאשם ממחשבות גדלות ומרדיפת שווא, הסביר כי למד זאת מהתיק הרפואי, מיקיריו של הנאשם ומהעו"ס.

משהמשיכה התובעת והקשתה והטיחה בו כי למעשה, אין כל מסמך רפואי המעיד על כך, ציין כי גם מסמך של עו"ס הוא מסמך רפואי.

ד"ר צודיקר אישר כי שוחח עם אחותו של הנאשם ש אך בשנת 2014 באשר למצבו של הנאשם בעת ביצוע העבירות.

ב"כ הנאשם הטיחה בד"ר צודיקר כי למעשה הנאשם אינו עומד לדין על דברים שהפנה לנשים בקניון אלא על עבירות של תקיפת שוטר, ואזרח וכיו"ב וביקשה לדעת מהו הקשר הסיבתי בין מחשבות השווא שהוא תאר לבין עבירות אלה. ד"ר צודיקר השיב כי ברור שיש קשר, אך לא פרט.

ד"ר צודיקר נתבקש להתייחס להודעתו של הנאשם במשטרה ולפרט היכן מצא בה ההפרעות בחשיבה, חשיבה לא מאורגנת ומחשבות שווא והסביר את הדברים בהכחשת הנאשם את מחלתו וציין כי מדובר בחוסר תובנה למחלה. משהמשיכה התובעת להקשות עליו בענין זה ושאלה האם מכך שהוא הכחיש את מחלתו הגיע למסקנה שהנאשם פעל מתוך דחפים בלתי נשלטים, השיב כך: "את עושה דברים... אני לא מאמין... אני הסתמכתי מכל מה שעמד לרשותי".

המשיכה התובעת ושאלה הכיצד הוא מסביר איפוא כי כאשר נשאל הנאשם באשר לתקיפת השוטרים הוא סיפק הסבר לכך, השיב כך: "מחיות כפיים. אני פסיכיאטר מומחה. אני שומע הרבה מקרים בבית המשפט, היכולת הזו לעשות הפרדה שרק מתאימה לצרכים האלה. אני חושב שמדובר באדם מאוד חולה ולהוציא משפטים כדי להגיד שזה החוק אני מצר על כך בצורה עיקשת."

הוא נתבקש שוב להתייחס לתשובתו של הנאשם במשטרה והשיב: "זו התשובה שלי".

בין כל הפסיכיאטרים אין כל מחלוקת באשר לכשירותו הדיונית של הנאשם, דהיינו כי הוא מסוגל לנהל את ההליך הפלילי בעניינו.

נותר לדון במחלוקת ביניהם, דהיינו האם הנאשם כשיר מן הבחינה המהותית והאם ידע להבדיל ביום האירוע בין טוב לרע, בין מותר לאסור והאם היה אחראי למעשיו.

שניים הם המבחנים הצריכים לענין זה:

האם לקה הנאשם אותה עת במחלת נפש והאם קיים קשר סיבתי בין מחלת נפש זו לבין העדר היכולת להימנע מביצוע העבירות.

הדברים נדונו לא אחת בבית המשפט העליון וכך נקבע למשל בבש"פ 509/12:

"הפסיקה קבעה פעם אחר פעם כי בית המשפט הוא הקובע אם הנאשם היה בלתי שפוי בעת ביצוע המעשה או לא כשיר לעמוד לדין, ולא אנשי בריאות הנפש. כך, לדוגמה, אומר השופט חשין בעניין פלוני השני:

"על דרך הכלל, במקום שהיה אירוע פלילי - קרא, הופר שלום הציבור - ההכרעה בשאלה אם פלוני הוא בר-עונשין או אם מסוגל הוא לעמוד לדין, לא התביעה תחליט בה; לא התביעה, לא הפסיכיאטר ובוודאי לא החשוד. המוסמך לכך הוא בית-המשפט, וזה עקרון שלטון החוק. הסמכות היא לבית-המשפט, ועם הסמכות תבוא כמובן גם האחריות. הנה-כי-כן, אפשר שבית-המשפט יסבור אחרת מן התביעה; אפשר שחוות-דעתו של הפסיכיאטר לא תיראה לו; אפשר כי יבקש לחקור את הפסיכיאטר לבירור נושאים שייראו סתומים בעיניו בחוות-הדעת (שם, בעמ' 302).

[.... אכן-כן: בית-המשפט ייעזר באנשי-מקצוע לבירור מצבם הנפשי של חשודים ושל נאשמים, ואולם ההכרעה בשאלה אם אלה נושאים באחריות מבחינת מצבם הנפשי, או אם מצבם הנפשי מאפשר להם לעמוד לדין, הכרעה זו לבית-המשפט ניתנה היא, לבית-המשפט ולא לאנשי בריאות-הנפש בלבד (שם, בעמ' 311).

[... עיקרי-יסוד שלשיטת המשפט בישראל מורים אותנו, כי אירועים פליליים להכרעת בתי-המשפט ניתנו, להכרעתם ולא להכרעת הפסיכיאטר. אין לקבל - על דרך העיקרון ובכפוף לחריגים - כי הפסיכיאטר המחוזי יחליט בעניינם של אירועים פליליים, אירועים שהיו כרוכים בהפרת שלום הציבור. לא זה תפקידו, לא זו דרכו" (שם, בעמ' 312).

ובקיצור, חוות הדעת אינה ראייה קונקלוסיבית שאין בלתי, והפוסק האחרון בשאלות של אחריות פלילית ואי כשירות לעמוד לדין הוא בית המשפט (ראו, לדוגמה, פסק דיני בעניין פלוני והאסמכתאות שם; רע"פ 2111/93 אבנרי נ' מדינת ישראל, פ"ד מח(5) 133, 140-141 (1994); יוסף אלרון "חוות דעת פסיכיאטריות מנוגדות: השיקולים שבבסיס ההכרעה השיפוטית" סוגיות יישומיות בפסיכולוגיה משפטית 181 (1994)).

עיינתי בשתי החוות הדעת ובכלל המסמכים שעמדו בבסיס חוות דעת אלה ואשר עמדו בפני המומחים שנתנו אותן. כמו כן שמעתי את עדויותיהם של שלושת המומחים בבית המשפט.

לאחר כל אלה, בחרתי להעדיף את חוות הדעת שניתנה מטעמה של הפסיכיאטרית המחוזית.

אמנם כל המומחים גם יחד לא בדקו בפועל את הנאשם בסמוך לאחר ביצוע העבירה ובפני כולם הובאה בבדיקתו מיום האירוע כפי שנערכה זמן קצר לאחריו.

ממסמך זה עולה בבירור כי הנאשם לא נמצא אותו יום במצב פסיכוטי פעיל ולאחר הבדיקה הוא אף הוחזר לרשות המשטרה ולהמשך החקירה ולא ניתנה הוראה על אשפוזו.

הנאשם אף מסר הודעה במשטרה אותו יום, שאף היא הובאה בפני ביהמ"ש. שלושת המומחים אף הם עיינו בהודעה והתרשמו ממנה.

ביהמ"ש עיין, כאמור, במסמכים אלה והתרשם מהם התרשמות בלתי אמצעית. במיוחד אמורים הדברים בהודעתו של הנאשם, שלגביה התרשמותו של ביהמ"ש אינה פחותה מזו של המומחים.

כנטען בכתב האישום האירוע בקניון התרחש בשעה 11.00 לערך.

הודעתו של הנאשם נגבתה בשעה 14.34. תשובותיו של הנאשם בהודעה זו סדורות, קוהרנטיות ומאורגנות. הן אינן משוללות הגיון ושכל ישר.

לא נזכרות בהודעה זו משחבות שווא כלשהן, מחשבות רדיפה וכיו"ב.

גם בעת בדיקתו אות יום בחדר המיון לא מסר הנאשם דבר אודות קולות הרודפים אותו, מחשבות שווא וכיו"ב.

אני ערה לשני מסמכים שנכתבו בתקופות שונות על ידי שתי עובדות סוציאליות. יצוין כי מסמכים אלה לא נכתבו בתקופת האירוע ואף לא בסמוך לו, כך שאין בהם כדי להשליך על מצבו של הנאשם ביום האירוע. יתר על כן הם נכתבו על ידי עובדות סוציאליות ולא על ידי פסיכיאטרים ועל כן יש ליתן לאמור בהם מהבחינה הרפואית - נפשית משקל נמוך ביותר.

שני מסמכים אלה היו בפני שתי הפסיכיאטריות אשר התייחסו אליהם והסבירו כי לא היה בהם כדי לשנות מחוות דעתן.

ד"ר צודיקר הוא שבחר לתת לאמור בהם משקל נכבד ואף להעדיף האמור בחלק ממסמכים אלה על פני האמור במסמכים רפואיים שנינתו על ידי פסיכיאטרים ולא הוברר מדוע עשה כן.

חוות הדעת החתומה על ידי שתי הפסיכיאטריות לא הופרכה למעשה, ובחוות דעתו לא הצביע ד"ר צודיקר על ליקוי כלשהו בחוות דעת זו מלבד זאת שהסתייג ממנה.

למרבה הצער, לא יכולתי לקבל את חוות דעתו של ד"ר צודיקר ו/או ליתן לה משקל.

חוות דעת זו ועדותו בבית המפשט לקו בחסר, הן מפני שחוות הדעת הסתמכה, בציטוטיה על חומר שלא הוצג, כעולה מן האמור לעיל ובחלקה הסתמכה דווקא על ציטוטים של עו"ס ולא של מסמכים רפואיים. כמו כן לא עלה בידו של ד"ר צודיקר להשיב תשובות של ממש לשאלות שהקשו עליו וכאשר נתבקש לבסס מסקנותיו באשר לטענה כי הנאשם היה במצב פסיכוטי. משעומת עם טענות אחרות, דוגמת הודעתו של הנאשם, היו תשובותיו מתחמקות ואף מתריסות.

אף אם יכולתי להבין לליבו של ד"ר צודיקר שהתכעס בשל הפניית שאלות מסוג זה אליו, ולא היה מקום לכעס כזה, שכן היה מקום להפניית השאלות וכפי שהופנו, הרי שברי היה לו כי הוא זומן לבית המשפט על מנת להשיב שאלות הנוגעות לחוות דעתו ועל מנת לבסס את מסקנותיו ולנמקן והיה מקום כי התשובות שתינתנה, אף אם השאלות לא נשאו חן בעיני תהיינה עיניניות.

כך או כך, לא מצאתי ביסוס לכך שמצבו של הנאשם ביום האירוע היה פסיכוטי וכי הוא לא היה אחראי למעשיו.

על כן, וכאמור לעיל, מצאתי לקבל את חוות הדעת של הפסיכיאטרית המחוזית ולקבוע כי הנאשם כשיר לעמוד לדין ואף נמצא אחראי למעשיו ביום האירוע.

ההחלטה תועבר אל הצדדים.

ניתנה היום, ה' כסלו תשע"ו, 17 נובמבר 2015, בהעדר
הצדדים.